

ALDINA

12

GUTENBERG

GUSTAVE FLAUBERT

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μετάφραση
Έφη Κορομηλά

GUSTAVE FLAUBERT

**Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

Μετάφραση
Έφη Κορομηλά

Εισαγωγή
Τίτικα Δημητρούλια

GUTENBERG || ALDINA-12

Στὰ 15 του ὁ Flaubert εἶχε βρεῖ ἤδη τὰ θέματά του. Στὰ πρῶτα του ἔργα βρίσκουμε ἤδη τὴν πλήξη, τὸν πόνο, τὴ μισανθρωπία, τὸ γῆρας, τὸν θάνατο.

JEAN-PAUL SARTRE

Ὁ πρῶτος καὶ πιὸ σεβαστὸς ἀπὸ τοὺς δασκάλους μας εἶναι ὁ Flaubert.

ERNEST HEMINGWAY

Μπροστὰ στὸν γίγαντα Flaubert εἶμαι ἀπλῶς πυγμαῖος.

MARIO VARGAS LLOSA

Ὅλα ὅσα ξέρω γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Flaubert.

MARSHALL MCLUHAN

Οί μυθιστοριογράφοι πρέπει νὰ εὐγνω-
μονοῦν τὸν Flaubert, ὅπως οἱ ποιητὲς
εὐγνωμονοῦν τὴν ἄνοιξη.

THE NEW YORK TIMES

Ὁ Flaubert μᾶς ἔμαθε νὰ διαβάζουμε
μυθιστορήματα γιὰ τὸ στυλ τους.

THE GUARDIAN

Τί εἶναι ὁ Flaubert; Ρεαλιστής, ρομα-
ντικός, μοντέρνος, μεταμοντέρνος; Ὁ
αὐτοβιογραφικὸς λυρισμὸς τῶν πρώτων
ἔργων δείχνει ὅτι μέσα του ὑπῆρχε μιὰ
ρομαντικὴ τάση.

LIFO

Πῶς ὁ Flaubert ἔγινε Flaubert. Πέντε νεανικά διηγήματα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ προσωπικά βιώματα, πού, πέρα ἀπὸ τὴ γοητεία πὸ ἀσκοῦν, δείχνουν πῶς ἐκκολάφθηκε τὸ ἀπαράμιλλο ὕφος του.

Ἔνα μικρὸ δεῖγμα:

V

Σουρούπωνε κι ὁ ἥλιος, κόκκινος, ἀργοπέθαινε, ρίχνο-
ντας τὶς τελευταῖες ἀνταύγειές του στὴν κοιλάδα καὶ
στὰ βουνά. Ἦταν αὐτὴ ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ ὅπου βλέπει
κανεὶς στὰ λιβάδια λευκὲς κορδέλες νὰ δένονται στὰ μαλ-
λιὰ τῶν γυναικῶν καὶ στὰ μαλακὰ καὶ δαντελένια ροῦ-
χα τους. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τὸ τζιτζίκι τραγουδᾷ μὲ τὴ
διαπεραστικὴ φωνή του μὲς στὴ γλῶχη καὶ κάτω ἀπὸ τὰ
στάχυα. Ἀκούγονται τότε στὰ χωράφια φωνὲς μυστη-
ριώδεις, ἀλλόκοτες... καὶ πέρα, πιὸ μακριά, ἀκούγεται
ἓνα κουδουνάκι, ὄλο καὶ πιὸ ἀπόμακρο, νὰ σβήνει καθὼς
τὰ κοπάδια κατηφορίζουν ὥσπου χάνονται ἀπὸ τὸ μά-
τι. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ κοπέλα ποὺ φυλάει τὶς κατσίκες
καὶ τὶς ἀγελάδες βιάζει τὸ βῆμα της, τρέχει χωρὶς νὰ
κοιτάξει πίσω, ἀλλὰ κάθε τόσο σταματάει λαχανιασμέ-
νη καὶ τρέμοντας, γιατί σὲ λίγο νυχτώνει, καὶ στὸν δρό-
μο συναντᾷς ἄντρες καὶ νεαροὺς, κι ἐκείνη εἶναι μονάχα
δεκάξι χρονῶν παιδοῦλα καὶ φοβᾶται.

Ἡ Ἰουλιέτα μαζεύει τὶς ἀγελάδες της καὶ τραβᾷ γιὰ
τὸ χωριό, βλέπει κιόλας τὰ πρῶτα σπιτάκια. Σήμερα
ὅμως εἶναι λυπημένη καὶ δὲν τρέχει νὰ κόψει λουλούδια

για να στολίσει τὰ μαλλιά της. "Οχι! οὔτε χοροπηδάει ὄλο παιδιάστικη χαρὰ βλέποντας μιὰ ὠραία μαργαρίτα πού παραλίγο νὰ τὴν πατήσει, οὔτε τραγουδάει χαρούμενα, μὲ γάργαρας νότες καὶ μακρόσυρτους λαρυγγισμούς· ὄχι! οὔτε χαρὰ οὔτε ἔξαρση, οὔτε ὁ ὄμορφος λευκὸς λαιμὸς γέρνει πρὸς τὰ πίσω ἀφήνοντας ν' ἀναβλύζει ἀπὸ μέσα του χορευτικὴ μιὰ μουσικὴ ἀνάλαφρη κι ὀλόθερμα ἁρμονικὴ ἀντίθετα, μόνο ἀπανωτοὶ ἀναστεναγμοί, ὕφος ὄνειροπόλο καὶ μάτια βουρκωμένα, κι ἕνας μακρὸς περίπατος, ρεμβαστικὸς καὶ ἀργόσυρτος μὲς στὰ χορτάρια, χωρὶς νὰ προσέχει πῶς πατάει στὶς δροσοσταλίδες καὶ πῶς οἱ ἀγελάδες της ἔχουν γίνει ἄφαντες — τόσο ἀδιάφορη καὶ μελαγχολικὴ εἶναι ἡ κοπέλα.

Πόσες φορές μέσα στὴ μέρα ἐκείνη δὲν ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸ κοπάδι της· πόσες φορές δὲν ξανακάθισε, κουρασμένη κι ἀπαυδισμένη, γιὰ νὰ συλλογιστεῖ ἢ, καλύτερα, νὰ μὴ συλλογιστεῖ τίποτα! Τὸ στῆθος της ἦταν βαρὺ, ἡ καρδιά της φλεγόταν καὶ ποθοῦσε κάτι ἀόριστο, ἀκαθόριστο, ὅλα τῆς τραβοῦσαν τὴν προσοχὴ κι ὅλα τὰ παρατοῦσε, εἶχε μέσα της πλήξη, πόθο, ἀβεβαιότητα· πλήξη, ὄνειρα ἀπὸ τὸ παρελθόν, ὄνειροπολήσεις γιὰ τὸ μέλλον, ὅλα περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς παιδούλας, πού εἶχε ξαπλώσει στὴ χλόη καὶ μὲ τὰ χέρια ἀκουμπισμένα στὸ μέτωπό της ἀτένιζε τὸν οὐρανό. Φοβόταν, ἔτσι μοναχὴ πού ἦταν στοὺς ἀγρούς, κι ἄς εἶχε περάσει ἐκεῖ τὰ παιδικὰ της χρόνια, παίζοντας στὰ δάση καὶ τρέχοντας στὰ θερισμένα χωράφια. Ἐτρεμε στὸ θρόισμα τῶν φυλλωσιῶν, δὲν τολμοῦσε νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι, νόμιζε ὅτι πίσω της ἔβλεπε συνέχεια τὸ πρόσωπο κάποιου δαίμονα νὰ μορφάζει μ' ἕνα ἀπαίσιο γέλιο.

Ἔμεινε νὰ κοιτάζει γιὰ πολλή ὥρα τὶς κοκκινωπὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποὺ ὅλο καὶ μίκραινε καὶ διέγραφε ἐδῶ κι ἐκεῖ φωτεινοὺς κύκλους ποὺ ἀπλώνονταν, χάνονταν καὶ ἐμφανίζονταν σὲ λίγο καὶ πάλι. Περιμένε νὰ σταματήσουν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅταν οἱ τελευταῖοι ἀπόηχοι ἔσβησαν μακριά, σηκώθηκε μὲ κόπο, ἔτρεξε νὰ μαζέψει τὸ κοπάδι τῆς καὶ πῆρε τὸν δρόμο γιὰ νὰ γυρίσει στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς.

Ἐξαφνα, πενήντα βήματα πρὸ πέρα εἶδε καμιά εἰκοσαριά φλογίτσες νὰ προβάλλουν ἀπὸ τὸ χῶμα. Οἱ φλόγες χάθηκαν, ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ Ἰουλιέτα τὶς ξαναεἶδε· πλησίαζαν ὅλο καὶ περισσότερο, ἔπειτα μία ἀπὸ αὐτὲς χανόταν, μετὰ μία ἄλλη, μιὰ τρίτη, ὥσπου ἡ τελευταία ποὺ ἔμενε ἀναπηδοῦσε, ψήλωνε καὶ χόρευε μὲ ζωντάνια καὶ πάθος. Οἱ ἀγελάδες στάθηκαν ἀπότομα, λὲς κι ἓνα φυσικὸ ἔνστικτο τοὺς ἔλεγε νὰ μὴν προχωρήσουν ἄλλο, κι ἄφησαν ἓνα παραπονιαρικό μουγκανητό, ποὺ πλανιόταν μονότονο γιὰ ὥρα στὸν ἀέρα, ὅσο νὰ ἀργοσβῆσει. Οἱ φλόγες δυνάμωσαν καὶ ἀκούγονταν καθαρὰ δυνατὰ γέλια καὶ παιδικὲς φωνές. Ἡ Ἰουλιέτα ἔχασε τὸ χρῶμα τῆς· στηρίχτηκε στὸ κέρατο μιᾶς δαμάλας, ἀσάλευτη καὶ βουβὴ ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἄκουσε βήματα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἔνιωσε στὰ μάγουλά τῆς τὸ ἐλαφρὸ ἄγγιγμα μιᾶς καυτῆς ἀνάσας κι εἶδε ἓναν ἄντρα νὰ στέκει μπροστὰ τῆς.

Ἦταν πλούσια ντυμένος, τὰ ροῦχα του ἦταν ἀπὸ μαῦρο μετάξι, τὸ γαντοφορεμένο χέρι του ἄστραφτε ἀπὸ τὰ διαμάντια· στὴν παραμικρὴ κίνησή του ἀκούγόταν ἓνας ἦχος ἀπὸ ἀσημένια κουδουνάκια ποὺ ἔμοιαζαν ἀνάκατα μὲ χρυσὰ φλουριά. Ἡ ὄψη του ἦταν ἀσχημη, τὰ μου-

στάκια του κόκκινα, τὰ μάγουλά του βαθυλωμένα, ἀλλὰ τὰ μάτια του γυάλιζαν σὰν δύο κάρβουνα καὶ μὲς ἅπὸ τὶς κόρες τους πετοῦσαν ἀστραπὲς πυκνὲς καὶ δασιεὲς σὰν μιὰ τούφα μαλλιά, τὸ μέτωπό του ἦταν ὠχρό, ρυτιδωμένο, ὅστεῶδες καὶ τὸ ἐπάνω μέρος του ἐπιμελῶς κρυμμένο κάτω ἀπὸ ἕνα κόκκινο βελούδινο σκουῖφο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι φοβόταν νὰ δείξει τὸ κεφάλι του.

— Παιδούλα, εἶπε στὴν Ἰουλιέτα, ὠραία παιδούλα!

Καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του μὲ χέρι δυνατὸ καὶ ἕνα χαμόγελο φρικιαστικὸ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάνει γλυκό.

— Θὰ μοῦ πεῖς ποιὸν ἀγαπᾶς;

— Ἄχ! Ἀφῆστε με, εἶπε ἡ κοπέλα, πεθαίνω στὰ χέρια σας, μὲ λειώνετε!

— Τί δηλαδή! δὲν ἀγαπᾶς κανέναν; συνέχισε ὁ ἱππότης. Ἄ! δὲν θ' ἀργήσεις ν' ἀγαπήσεις, γιατί εἶμαι ἰσχυρὸς ἐγώ· δίνω τὸ μίσος καὶ τὴν ἀγάπη. Ἔλα νὰ καθίσουμε λιγάκι πάνω στὴν πλάτη τῆς ἄσπρης ἀγελάδας σου, πρόσθεσε.

Τὸ ζῶο ξάπλωσε στὸ πλάι καὶ ὁ ἀγνωστος κάθισε στὸν σβέρκο του· μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ ἕνα κέρατο καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀγκάλιαζε τὴ μέση τῆς Ἰουλιέτας.

Οἱ πυγολαμπίδες εἶχαν χαθεῖ, ὁ ἥλιος δὲν φώτιζε πιά, εἶχε νυχτώσει σχεδόν, καὶ τὸ φεγγάρι, ἀδύναμο καὶ ὠχρό, πάλευε μὲ τὸ τελευταῖο φῶς.

Ἡ Ἰουλιέτα κοίταζε μὲ τρόμο τὸν ξένο· τὸ βλέμμα του ἦταν φρικιαστικὸ.

— Ἀφῆστε με! τοῦ εἶπε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφῆστε με!

— Τοῦ Θεοῦ; ἐπανέλαβε πικρόχολα ἐκεῖνος καὶ ἔβαλε

τὰ γέλια. Δὲν μοῦ λές, Ἰουλιέτα, συνέχισε, γνωρίζεις μήπως τὸν δούκα Ἀρθούρο τοῦ Ἀλμαροές;

— Τὸν ἔχω δεῖ μερικὲς φορές, ἀλλὰ μὲ τρομάζει, ὅπως κι ἐσεῖς... Ἄχ! Ἀφήστε με, ἀφήστε με... πρέπει νὰ φύγω... ὁ πατέρας μου... Ἄχ! Ἄν ἤξερε...

— Ὁ πατέρας σου;

— Ναί, ἂν ἤξερε πὼς μὲ κρατᾶτε ἔτσι, μέσα στὴ νύχτα... θὰ σᾶς σκότωνε!

— Ὅριστε, Ἰουλιέτα, εἶσαι ἐλεύθερη. Φύγε!

Καὶ ἄφησε νὰ πέσει τὸ μπράτσο του, πού τὴν κρατοῦσε σφιχταγκαλιασμένη. Μὰ ἡ Ἰουλιέτα δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθεί, κάτι τὴν κρατοῦσε δεμένη πάνω στὸ πλευρὸ τοῦ ζώου, πού μουγκάνιζε θρηνητικὰ καὶ μούσκειε μὲ τὰ σάλια του τὸ χορτάρι· ρόγγαζε καὶ κουνούσε πέρα δῶθε τὸ κεφάλι πάνω στὸ χῶμα, ὡς νὰ πέθαινε ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἐμπρός, λοιπόν, Ἰουλιέτα, φύγε! Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

Ἔβαλε τὰ δυνατὰ της... ἀλλὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ κουνηθεῖ· ἡ ἀτσάλινη θέλησή της συντριβόταν μπροστὰ στὴ γητεῖα καὶ στὴ μαγικὴ δύναμη ἐκείνου τοῦ ἄντρα.

— Μὰ ποιὸς εἶστε; τοῦ εἶπε, καὶ τί κακὸ σᾶς ἔχω κάνει;

— Κανένα. Ἀλλὰ ἄς μιλήσουμε λίγο γιὰ τὸν δούκα Ἀρθούρο τοῦ Ἀλμαροές. Δὲν βρίσκεις πὼς εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ ὁμορφος...; Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο σώπασε καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δύο χέρια του: Ἄχ! Ποῦ 'ν' τος! Ποῦ 'ν' τος λοιπόν!

Ἦστερα ἔμειναν καὶ οἱ δύο ἔτσι, γιὰ πολλὴ πολλὴ ὥρα, ἡ κοπέλα νὰ τρέμει, κι ἐκεῖνος, μὲ τὸ βλέμμα στυλωμένο πάνω της, νὰ τὴ ρουφάει μὲ τὰ μάτια.

— Εἶσαι εὐτυχομένη; τὴ ρώτησε.

— Ἄν εἶμαι εὐτυχομένη; Ὅχι, καθόλου!

— Τί σοῦ λείπει;

— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ δὲν ἀγαπάω τίποτα, τίποτα δὲν μὲ εὐχαριστεῖ, σήμερα προπαντὸς εἶμαι λυπημένη, καὶ ἀπόψε παρουσιαστήκατε κι ἐσεῖς μ' αὐτὸ τὸ κακὸ ὕφος...

Ἄχ! θὰ τρελαθῶ!

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἰουλιέτα, πὼς θὰ ἤθελες νὰ γίνεις βασίλισσα;

— Ὅχι.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἰουλιέτα, πὼς σοῦ ἀρέσει ἡ ἐκκλησιά μὲ τὸ λιβάνι της, τὸ ψηλὸ κλίτος της, τοὺς μαυρισμένους τοίχους καὶ τοὺς μυσταγωγικούς ὕμνους της;

— Ὅχι.

— Σοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα, τὰ κοχύλια στὴν ἀκρογιαλιά, τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ὄνειρα στὶς νύχτες σου;

— Ἄ! ναί! Ὅλα αὐτὰ μ' ἀρέσουν.

— Καὶ τί ὄνειρεύεσαι τὶς νύχτες, Ἰουλιέτα;

— Μήπως ξέρω;

Ἐαφνικά, φάνηκε πολὺ σκεπτικὴ.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐπιθυμεῖς μιὰ ἄλλη ζωὴ καὶ μακρινὰ ταξίδια; Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς θὰ ἤθελες νὰ εἶσαι ἓνα ροδοπέταλο ποὺ τὸ παίρνει ὁ ἄνεμος, νὰ εἶσαι τὸ πουλὶ ποὺ πετάει, τὸ τραγούδι ποὺ χάνεται, ἡ κραυγὴ ποὺ ξεχύνεται...; Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ δούκας Ἀρθοῦρος εἶναι ὁμορφος, πλούσιος καὶ ἰσχυρός; Τοῦ ἀρέσουν κι ἐκείνου τὰ ὄνειρα καὶ οἱ ἐξαιτίαι ἐκστάσεις.

«ὦ! Μὰ ποῦ ἔν' τος! Ποῦ ἔν' τος λοιπόν!» συνέχισε

πολὺ σιγανά. «Θὰ τὸν ἀγαπήσει μ' ἓναν ἔρωτα καυτὸ, φλογερὸ, ὀλοκληρωτικὸ, καὶ θὰ χαθοῦν καὶ οἱ δύο».

Ἡ σελήνη προχωροῦσε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, φώτιζε τὸ βουνό, τὴν κοιλάδα καὶ τὸν παλιὸ γοτθικὸ πύργου, ποὺ τὸ σκοτεινὸ του περιγράμμα διαγραφόταν στὸ φεγγαρόφωτο σὰν φάντασμα πάνω σὲ τοῖχο νεκροταφείου.

—“Ἄς σηκωθοῦμε νὰ περπατήσουμε λίγο, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Ἐπιασε τὴν Ἰουλιέτα καὶ τὴν ἔσυρε πίσω του· οἱ ἀγελάδες πηδοῦσαν, πηλαλοῦσαν μέσα στὰ χωράφια, ἔτρεχαν σὰν ἀλλοπαρμένες ἢ μία πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, μετὰ ξανάρχονταν κοντὰ στὴν Ἰουλιέτα χοροπηδώντας καὶ χορεύοντας. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ χτύπος τῶν ὀπλῶν τους πάνω στὸ χῶμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καβαλάρη μὲ τὰ χρυσὰ σπιρούνια, ποὺ μιλοῦσε, μιλοῦσε ἀκατάπαυστα, μ' ἓναν ἤχο μονότονο, σὰν τοῦ ἀρμόνιου. Περπατοῦσαν ἔτσι γιὰ ὥρα· τὸ μονοπάτι ἦταν εὐκόλο, βάδιζαν γοργὰ πάνω στὸ ὑγρὸ χορτάρι ποὺ γλιστροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους σὰν λείος πάγος. Ἡ Ἰουλιέτα ἔνιωθε κουρασμένη, τὰ πόδια της λύγιζαν.

—Πότε θὰ φτάσω; ρωτοῦσε κάθε τόσο.

Καὶ τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα της χανόταν μπροστὰ της στὸν ὀρίζοντα, ὅπου δὲν ἔβλεπε ἄλλο ἀπὸ βαθὺ σκοτάδι. Τέλος, ἀναγνώρισε, μετὰ ἀπὸ πολλὴ ὥρα, τὸ σπιτάκι τοῦ πατέρα της. Ὁ ξένος συνέχιζε νὰ εἶναι πλάι της, δὲν ἔλεγε τίποτα πιά, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν χαρούμενο καὶ χαμογελοῦσε σὰν εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ξέφευγαν κάποιες λέξεις σὲ μιὰν ἄγνωστη γλῶσσα κι ἔπειτα ἀφουγκραζόταν προσεκτικά, ἀμίλητος καὶ μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο.

— Ἀγαπᾶς τὸν δούκα Ἀρθουῦρο; ρώτησε πάλι ἐκεῖνος.

— Καλὰ καλὰ δὲν τὸν ξέρω. Κι ἔπειτα, ἐσᾶς τί σᾶς νοιάζει;

— Γιά κοίτα! Νά τος!

Καὶ πράγματι, ἀπὸ μπροστά τους πέρασε ἕνας ἄντρας· ἦταν γυμνὸς μέχρι τῆ μέση, τὸ σῶμα του ἦταν λευκὸ σὰν τὸ χιόνι, τὰ μαλλιά του μπλὲ καὶ μιὰ θεϊκὴ λάμψη φώτιζε τὰ μάτια του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἄγνωστος ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ Ἰουλιέτα ἄρχισε νὰ τρέχει· μόλις ἔφτασε σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα πίσω ἀπὸ ἕναν φράχτη, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ ρόπτρο καὶ τὸ χτύπησε δυνατὰ, πολλὰς φορές. Ἕνας γέρος ἦρθε νὰ τῆς ἀνοίξει, ἦταν ὁ πατέρας της.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καημένο μου κορίτσι; τὴ ρώτησε. Ἔλα μέσα.

Καὶ ἡ κοπέλα μπῆκε βιαστικὰ στὸ σπίτι, ὅπου ἡ οἰκογένεια τὴν περίμενε μὲ ἀγωνία ὄρες πολλὰς· ἀμέσως, ὅλοι ἀναφώνησαν χαρούμενοι, τὴ φίλησαν, τῆς ἔκαναν χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις, καὶ στὸ τέλος κάθισαν στὸ τραπέζι, γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σιδερένια χύτρα ποὺ ἄχνιζε.

— Τίς γελάδες τίς ἔφερες πίσω; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

Κι ὅταν τῆς ἀπάντησε καταφατικὰ, τὴν ἔστειλε νὰ τίς ἀρμύξει. Ἡ Ἰουλιέτα βγήκε ἔξω καὶ ἐπέστρεψε μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτά, κουβαλώντας ἕναν μεγάλο τενεκεδένιο κουβά, ποὺ τὸν ἀπίθωσε πάνω στὸ τραπέζι... ἀλλὰ μέσα εἶχε αἷμα.

— Οὐρανοί! Αἷμα! φώναξε ἡ Ἰουλιέτα. Ἐγίνε ἀσπρη σὰν τὸ πανί κι ἔπεσε στὰ γόνατα τῆς μητέρας της. Ἀχ! Αὐτὸς φταίει! πρόσθεσε.

— Ποιός;

— Αὐτὸς ποὺ μὲ καθυστέρησε.

— Ποιός εἶναι;

— Δὲν ξέρω!

— Ἐγὼ εἶμαι! βρόντηξε μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καλύβας μαζὶ μ' ἓνα στριγγὸ γέλιο.

Πράγματι, κολλημένοι στὸν τοῖχο στέκονταν ὁ ξένος καὶ ὁ δούκας Ἀρθούρος. Ὁ γέρος ὄρμησε πρὸς τὸ τουφέκι του, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, καὶ τοὺς σημάδεψε.

— Λυπήσου τον! φώναξε ἡ Ἰουλιέτα καὶ ρίχτηκε στὸν λαιμὸ του.

Ἄλλὰ ἡ σφαίρα εἶχε φύγει. Δὲν ἀκουγόταν πιὰ τίποτα, τὰ δύο φαντάσματα εἶχαν ἐξαφανιστεῖ· μόνο, λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἓνα τζάμι ἔσπασε καὶ μιὰ σφαίρα ἤρθε καὶ κύλησε πάνω στὶς πλάκες.

Τὴν εἶχε στείλει πίσω ὁ Σατανάς.

VI

Ἄλλα αὐτὰ ἦταν τόσο παράξενα!

Ἐκρυσαν κάποια μαγγανεία, κάποια μαγικὴ παγίδα· τὸ γάλα ποὺ εἶχε γίνει αἷμα, ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη ὀπτασία, ἡ ἀργοπορία τῆς Ἰουλιέτας, τὸ τρομαγμένο βλέμμα τῆς, ἡ τρεμάμενη φωνή τῆς, ἡ σφαίρα ποὺ εἶχε ἀναπηδήσει μπροστά τους, τὸ μακάβριο γέλιο ποὺ εἶχε ξεπηδήσει ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὅλα αὐτὰ ἔκαναν τὴν οἰκογένεια νὰ τρέμει ἀπὸ φόβο. Σφίχτηκαν ὁ ἓνας πλάι στὸν ἄλλον καὶ ἔμειναν ἀμίλητοι. Ἡ Ἰουλιέτα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸ ἀριστερὸ τῆς χέρι, στήριξε τὸν ἀγκώνα τῆς στὸ τρα-

πέζει και λύνοντας τήν κορδέλα πού συγκρατοῦσε τὰ μαλλιά της τὰ ἄφησε νά πέσουν στοὺς ὤμους της· ὕστερα ἄνοιξε τὰ χεῖλη και ἄρχισε νά τραγουδάει μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια της, πολὺ σιγανὰ εἶναι ἀλήθεια· ψιθύριζε ἓνα παλιὸ ρεφρέν, τσιριχτὸ και μονότονο, πού ἀκουγόταν σὰν συριγμός. Λικνιζόταν ἀπαλὰ στήν καρέκλα της κι ἔδειχνε σὰν νά νανουριζόταν μὲ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της· τὰ μάτια της ἦταν κενὰ και μισόκλειστα, ἡ στάση της νωχελικὴ και ὄνειροπόλα.

Οἱ δικοὶ της τὴν ἄκουγαν ἐκπληκτοὶ, ἦταν διαρκῶς οἱ ἴδιοι ἦχοι, τσιριχτοὶ και σιγανοί, τὸ ἴδιο μουρμουρητό· πού λίγο λίγο ἔγινε πιὸ σιγανὸ και τρεμουλιαστό, ὥσπου ἔσβησε ἀνάμεσα στὰ δόντια της.

Ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι, μακριὰ και θλιβερή, γιατί κανεὶς δὲν τολμοῦσε νά κουνηθεῖ ἀπὸ τὴ θέση του, δὲν τολμοῦσε νά πεῖ μιὰ κουβέντα οὔτε νά κοιτάξει πίσω του. Ὁ γέρος βούλιαξε σ' ἓναν βαθὺ ὕπνο καθισμένος στήν ξύλινη πολυθρόνα του· σὲ λίγο ἡ γυναίκα του ἔκλεισε κι αὐτὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν φόβο και τὴν ἀπραξία. Ὅσο γιὰ τοὺς δύο γιούς της, ἀκούμπησαν τὸ κεφάλι στὰ χέρια τους κι ἀναζήτησαν ἓναν ὕπνο πού ἄργησε πολὺ νά ἔρθει και ἦταν ταραγμένος ἀπὸ δυσοίωνα ὄνειρα.

Θὰ ἔπρεπε νά δεῖ κανεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ μισοκοιμισμένα και καταπτοημένα πρόσωπα, μαζεμένα γύρω ἀπὸ ἓνα φῶς ἔτοιμο νά σβήσει, πού ἔριχνε στὰ σκοτισμένα μέτωπα μιὰ χλομὴ και πένθιμη ἀνταύγεια· τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου ἦταν σοβαρό, τὸ στόμα του μισάνοιχτο, τὰ ἄσπρα μαλλιά του ἔπεφταν στὸ μέτωπό του, τὰ λιπόσαρκα χέρια του ξεκουράζονταν πάνω στὰ γόνατά του. Καθισμένη μπροστά του, ἡ γριὰ γυναίκα του γύριζε κά-

θε τόσο τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴ μιὰ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ μιὰ συγκλονιστικὴ ἔκφραση πίκρας καὶ δυστυχίας ρυτίδωνε τὸ πρόσωπό της· κι ἔπειτα, ἦταν ἡ ὠχρὴ καὶ ἤρεμη φυσιογνωμία τῆς Ἰουλιέτας, μὲ τὰ μακριὰ ξανθὰ μαλλιά της νὰ σέρονται στὸ τραπέζι, τὸ μονότονο τραγούδι της νὰ σφυρίζει ἀνάμεσα στὰ λευκὰ δόντια της, τὸ βλέμμα της γλυκὸ καὶ σὰν μεθυσμένο.

Δὲν κοιμήθηκε καθόλου παρὰ πέρασε τὴ νύχτα ἀκούγοντας τὸ θρηνητικὸ μουγκανητὸ τῆς ἄσπρης ἀγελάδας της πού, κλεισμένη στὸν στάβλο, ὑπέφερε κι αὐτὴ, καὶ τινάζόταν, ψυχοραγώντας ἴσως, πάνω στὰ μουσκεμένα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα ἄχυρα.

Καὶ πράγματι, ὅταν ξημέρωσε ἡ μέρα καὶ ἡ Ἰουλιέτα πῆγε γιὰ νὰ τὴ βγάλει νὰ βοσκήσει στὰ λιβάδια, τὸ ζωντανὸ εἶχε στὸ λαιμὸ του σημάδι ἀπὸ μιὰ βαθιὰ νυχιά.

Βγῆκε ἔξω, ἀνέβηκε μὲ βῆμα γοργὸ στὸν λόφο· μόλις ἔφτασε στὴν κορυφή, κάθισε κάτω, ἀλλὰ ὁ ποδόγυρος τοῦ φουστανιοῦ της καὶ τὰ πόδια της εἶχαν μουσκεψεῖ, ἐπειδὴ εἶχε περπατήσει μέσα στὶς δροσοσταλίδες, τόσο ἀλλοπαρμένη καὶ νυσταγμένη μαζί ἦταν αὐτὸ τὸ πρωινὸ· ἔτρεχε, ὕστερα σταματοῦσε ἀπότομα, ἔφερνε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της, κοίταζε ὀλόγυρα νὰ δεῖ ἂν ἐρχόταν ἐκεῖνος.

Ἐκεῖνος!

Γιατὶ ἀγαποῦσε, τὸ καημένο τὸ κορίτσι! Ἀγαποῦσε ἓναν μεγάλο ἄρχοντα, πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ, ἓναν ὠραῖο καβαλάρη μὲ βλέμμα περήφανο καὶ χαμόγελο ὑπεροπτικὸ· ἀγαποῦσε ἓναν ἄντρα παράξενο καὶ ἄγνωστο, ἓναν δαίμονα μὲ σάρκα καὶ ὀστά, ἓνα πλάσμα, ὅπως πίστευε, ἀνώτερο καὶ πολὺ ποιητικὸ.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)